

N:o 2.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.

Expedition:
Kammakaregatan 50, n. b.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 15 Januari 1896.

Pris:
Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre.

Annonspris beräknas efter rutor
af visst antal petitrader.

16. Årg.

Eva Nansen.

Frändskapen mellan Sverige och de båda andra skandinaviska länderna samt Finland sträcker sig äfven till dessas tonskapelser, uppvuxna på en grund af nordisk folkton och genom orden i sången gemensam egendom för skandinaver och finnar. Instrumentalmusiken är kosmopolit; vokalmusiken deremot mera nationel, hvarför också en sångartist från ett grannland, hvars språk en hvar förstår, har större utsigt att blifva förstådd och vinna sympati i vidare kretsar än en främling, med hvars språk ett fåtal är förtroget. Det är med hänsyn till denna frändskap mellan de nordiska grannländerna, som Svensk Musiktidning gjort sig till uppgift att i någon mån äfven verka som »nordiskt musikblad», uppmärksammande nordiska musikförhållanden och tonkonstnärer, om ock »händelserna för dagen» kräfvat uppmärksamhet i första rummet äfven i en facktidning såsom denna.

En lycklig tillfällighet har gjort, att vi i detta och ett nästföljande nummer fått särskild anledning att illustrera vårt nordiska program med bilder af ett par nordens konstnärinnor, den ena från broderlandet Norge, den andra från vårt danska

grannland, hvilka under närmaste tiden komma att konserteras här, först bland dem fru Eva Nansen.

Med den konsert fru Nansen i slutet af november gaf i Musikaliska akademiens stora sal eröfrade hon här, som annorstädes, publikens hjertan genom sin ädla, sanna och själfulla konstnärighet. Hos henne är konsten en adlad

natur, fri från allt effektsökeri och virtuosmanér; därför är hennes sång så vinnande, intrycket deraf så djupt. Det beklagades allmänt, att man då icke genast fick återhöra den intagande norska sångerskan, hvars namn redan var sympatiskt genom hennes make, den kække nordpolsfararen, för hvars öde vi alla så mycket intressera oss,

ett intresse, som nu fördubblats och på samma gång delats på två håll genom bekantskapen med hans konstnärliga maka. Ett nytt konsertbesök utlofvades emellertid af henne till i början af detta år, och sålunda motse vi nöjet att i slutet af denna månad, något senare dock än först var ämnadt, å nyo få höra fru Nansen, som ock beredt oss tillfälle att på förhand återse henne i den bild vi nu meddela af den värderade konstnärinnan.

Om ock fru Nansens talang före hennes konsert varit obekant för oss och äfven i Danmark, der hon nyss blifvit lika högt uppskattad som här, så har densamma i hennes hemland redan länge utgjort en värderik insats i dess musiklif, hvilket framgår af följande kortfattade teckning.

Eva Nansen, yngsta dottern af professorn i zoologi Sars och hans maka, född Welhaven, syster till diktaren Welhaven, är född i Kristiania 1858.

En af hennes bröder, Ossian Sars, är faderns

Wolfenstein foto.

Cederqvist auto.

Eva Nansen.

efterträdare som professor i zoologi, både far och son ansedda vetenskapsmän. Professor Ernst Sars, historikern, äfven han en ryktbar man, är en annan hennes bror, och en syster är gift med den utmärkte sångaren och sångläraren Thorvald Lammers i Kristiania. Sjelf är Eva Nansen också väl känd som både sångerska och lärarinna.

Fru Nansen säger sig ha att tacka sin syster och sin sväger Lammers för hela sin musikaliska utbildning. I fem år var hon deras elev, och när hon kom till Berlin för att fortsätta sina studier, var hon redan nästan färdigbildad. Hon studerade der för fru Artôt, bland annat Mignon och Carmen. Det var nämligen först meningen att hon skulle utbilda sig till operasångerska, men det blef aldrig af; hon tyckte ej om att uppträda offentligt. I Berlin hade hon lärt mest af att höra så mycket musik, mera än af fru Artôt di.ekt.

Kommen tillbaka till Kristiania, begynte hon att gifva sånglektioner, och hon gifver sådana ännu. På konserter har hon sjungit oändligt många gånger, »allt för många», såsom hon sagt. Men alla komma och önska, att hon skall assistera, och det var så svårt att säga nej.

Efter en konsert i Kristiania 1889 yttras om henne i den då existerande Nordisk Musiktidende: »Fröken Eva Sars' dugtighet som romanssångerska ha vi ofta fått anledning att omtala. Hon har en mycket sympatisk, vacker mezzosopran, och hennes föredrag vittnar om såväl omedelbar naturlig natur som ett noggrant studium af de finare detaljerna. Fröken Sars har under den förflutna vintern fortsatt sina studier för mme Artôt, och hennes konsertuppträdande efter hemkomsten visar vackra framsteg.»

Under sommaren 1889 ingick fröken Sars förlofning med doktor Nansen och gifte sig med honom samma år. Emellertid öfvergaf hon ej konsten. I november samma år biträdde hon vid Musikföreningens i Kristiania andra konsert och en recenent yttrar då om henne: »Fru Eva Sars-Nansen blef mottagen med stormande förtjusning och sjöng också så varmt och skönt med samma nobla föredrag som alltid.»

Programmet för fru Nansens nästa konsert meddelas på ett annat ställe i dagens nummer. Till det förnyade besöket i den svenska hufvudstaden önska vi henne hjertligt välkommen.

Allt hvad i musiken lefver och rör sig skönt, allt som eger högre lif, rör sig och lefver på grundvalen af enkel, vislik melodi.

F. T. Vischer.

Sagan om Hans och Greta.

Ur Axel Ahlströms afhandling: Om Folksagorna.*

En del af de nu kvarlevande, särskildt de egentliga jättesagorna, ha sannolikt införts hit redan af de första invandrarne. För den stora massan måste man dock antaga, att en senare öfverflyttning egt rum. Såsom redan blifvit framhållet, har det skrifna eller tryckta ordet härvidlag spelat en högst obetydlig rol, och jag har särskildt förut omnämnt, att en undersökning af förhållandet mellan våra svenska sagor och våra folkböcker ger vid handen, att de förra så godt som alltid äro både äldre än och opåverkade af de senare. Sagorna måste således ha kommit till oss hufvudsakligen på muntlig väg, och det ligger naturligtvis närmast till hands att antaga, det denna väg gått öfver Danmark. Riktigheten af en sådan förmodan intygas af en jemförelse mellan de tyska, danska och svenska formerna af åtskilliga sagor.

För att bestyrka detta skola vi något närmare skärskåda ett par svenska sagor samt deras tyska och danska motstycken.

Vi göra början med »Den stekta trollpackan». Hyllén-Cavallius & Stephens upptaga två fullständiga uppteckningar: »Jättestugan, hvars tak bestod af bara korfvar», från södra Småland, och »Stugan, hvars tak bestod af bara ostar», från Upland, samt en variant från Upland, en från Småland och en från Vermland, dessutom en bearbetad sådan från Östergötland. Sagan förekommer äfven hos Bondeson: »Stugan med pannkakstaket» från Upland, samt i en mycket förändrad form hos Lindholm: »Jätten och de två lappbarnen». En outgifven uppteckning finnes i Säves samlingar: »Pannkakehuset»; en annan med samma namn i fru Wigströms outgifna samling innehåller blott början af sagan. Dessutom ingår motivet, att jättekärningen genom pojakens list blir stekt — stundom äfven »nackad» — i en del varianter till sagan om »Pojken, som stal jättens dyrbarheter», och äfven i några andra kombinationer, hvilka dock här äro af underordnad intresse.

Mest typisk för våra svenska uppteckningar synes den uppländska »Stugan, hvars tak bestod af bara ostar», vara. Den lyder i största kortet så:

Två fattiga barn kommo till en stuga, hvars tak bestod af bara ostar. Pojken kröp upp på taket, karingen frågade: »Hvem är det som knaprar på mitt tak?» Pojken svarade med späd röst: »Det är bara Guds små englar.» — »Knapra då i frid!» Andra dagen ville flickan med upp på taket. På

trollpackans fråga svarade pojken som förut, men flickan tillade: »Och jag, jag.» Taket brast. Trollpackan frågade så barnen, huru deras mor slaktade sina svin och gödde sina svin: flickan svarade dumt, men pojken stälde det till rätta. Då så karingen skulle pröfva, om de voro feta nog, ville flickan räcka ut fingret, men pojken knuffade undan henne och sköt i stället fram först en trädpinne och andra gången en kålstjolk. Flickan ville sedan på karingens uppmaning sätta sig på brödspaden, men pojken hindrade henne, narrade slutligen karingen att sjelf sätta sig på densamma och skjutade så in henne i ugnen.

Sagan förekommer hos oss äfven i folkboken »Den stekta trollpackan», en förkortad bearbetning af Grimms »Hänsel und Grethel». En sammanställning af våra svenska sagor, Grimms saga och folkboken visar dock till fullo, att den senare ej kunnat förmedla sagans öfvergång till Sverige. Den saknar nämligen åtskilliga detaljer, som äro gemensamma för de svenska och tyska sagorna. Då syskonen stigit upp på taket och börjat snaska på godsakerna, frågar hexan enligt Grimm:

Knuper, knuper, kneischen,
wer knupert an meinem häuschen?

hvarpå barnen svara:

Der wind, der wind,
das himmlische kind!

Folkboken upptager blott hexans fråga, i en något egendomlig öfversättning:

Knasper, knasper, knitt,
Hvem knaspar taket mitt?

Barnens svar saknas här.

I de bättre svenska uppteckningarna förekommer deremot såväl frågan som svaret.* I den ofvan anförda säger gossen, att det bara är Guds små englar, i andra att det är »en liten fågel» eller »lille Blå-Fågel».

Äfven i afseende å hexans sätt att bedöma gödningens fortgång öfverensstämman de svenska och tyska versionerna gentemot folkboken. Enligt den senare »besåg» hon blott gossen, enligt sagorna ville hon pröfva fetman genom att skära i ett finger, hvarvid gossen sträcker fram en benknota (Grimm) eller trädpinne och kålstjolk eller dylikt.

Från folkboken kunna således våra svenska sagor ej hafva kommit.

Hvad som förnämligast skiljer de svenska sagorna från de tyska — som

* Fru Wigströms otryckta uppteckning från Skåne tyckes ha folkbokens vers:

Knix, knax, knitt!
Hvem knispar huset mitt?

För öfrigt synes dock denna, mycket förderfvade, uppteckning icke ha något gemensamt med folkboken.

* Den radikala nystafningen i afhandlingen har ändrats af Red.

icke äro så talrika och som i allmänhet stå nära Grimms — är den olika rol, som de begge syskonen spela. Hos Grimm är det flickan som är den duktiga och som slutligen, under det brodern sitter inspärrad, skjutsar in hexan i ugnen. I de svenska sagorna deremot är det alltid gossen som genom sin förslagenhet och rådighet räddar situationen; deremot är flickan en enfaldig stackare, som genom sitt tal eller fin förräder dem för hexan, genom sina svar gör sitt öde ännu sämre och slutligen godvilligt vill sätta sig på grisslan. Enligt Grimm blir endast gossen satt på gödning, hvaremot våra sagor vauligen låta båda barnen röna detta öde. Undantag göra de begge versionerna från Småland, der flickan springer sin väg och lemnar gossan att efter bästa förmåga rädda sig ur trollets våld; derigenom kommer sagan att närma sig »Pojken, som stal jättens dyrbarheter», med hvilken den ju ofta plägar förbindas. I den gotländska tas flickan först ut ur gödstian, men pojken får tillfälle att hviska åt henne några förhållningsorder, hvarigenom hon på vanligt sätt lurar hexan, och sedan han sjelf tagit sig ut, hjälpas de begge åt att skjutsa in hexan i ugnen. Denna gotländska form står således närmare intill de tyska än våra öfriga svenska. En annan tydlig mellanlänk ha vi i den äldsta danska uppteckningen (Winther, *Danske folkeeventyr* 1823, s. 1), »Pandkagehuset». Här bli visserligen båda barnen instängda, men då hexan för andra gången kom och bad dem sticka ut fingrarna, lydde Greta och blef såsom tillräckligt fet uttagen ur gödburen. Hans deremot gaf hexan en trädpinne att klämma på, och först då han ledsnade på att sitta instängd, räckte han ut fingret och blef befriad ur fängelset för att stekas. Hexan ville derpå sätta begge barnen samtidigt på ugnspannan; Greta var beskedlig och låg vackert silla, men Hans trillade oupphörligt i golfvet. Hexan måste till slut lyfta bort Greta och sjelf visa, hur det skulle gå till, hvarpå Hans lät henne resa in i ugnen.

I en annan dansk uppteckning (Kristensen V, s. 147, »Pandkagehuset»), blir endast gossen instängd, och det är äfven han som sedan lurar hexan att vipa ned i ett kar med kokande vatten.

Den danska sagan står således tydligen midt emellan de tyska och de svenska fastlandsformerna. Deraf torde man kunna sluta sig till att sagan öfver Danmark inkommit till Sverige. Den gotländska formen står betydligt närmare den danska än den svenska typen, hvilket tyckes antyda, att den inkommit direkt från Danmark. Då Gotland under gamla tider var förbundet med Danmark och stod i den lifligaste förbindelse med hufvudlandet, ligger deri intet öfverraskande. En

närmare undersökning skall med all sannolikhet ge vid handen, att förhållandet är detsamma med större delen af de äldre gotländska sagorna. Denna omständighet har sitt ganska stora intresse icke blott som bidrag till den allmänna kännedomen om öns sagor, utan ock därför att den ger oss möjligheten att bestämma en, om ock sen, tidpunkt före hvilken sagorna måste ha invandrat och vid hvilken de sålunda bevisligen varit spridda i Skandinavien.

Programmusik, tonmåleri och musikalisk kolorism.

Af dr Hugo Riemann.

Himlen förbjude, att någon under ifvern att docera om programmens nytta, berättigande och fördel skulle afsvärja den gamla tron, förmenande att den himmelska konsten ej är till för sin egen skull, ej är i sig sjelf tillräcklig, ej tändes och lågar af sin egen gudagnista utan endast och allenast har värde såsom representant för en tanke, såsom förstärkning af ordet! Hade man att välja mellan ett sådant försyndande mot konsten och fullkomligt aflägsnande af programmet, då borde man obetingadt föredraga att låta en af dess rikaste källor utsina än att genom förnekandet af dess bestånd genom egen kraft afskära dess lifsnerv. Känslan inkarnerar sig i den rena musiken utan att såsom vid dess andra företeelser, såsom i de flesta konster, synnerligast ordets, bryta sina strålar mot tanken, utan att nödgas förbinda sig med densamma. Om musiken eger ett företräde framför andra medel och menniskan genom densamma kan återgifva sin själs uttryck, så har den att för detta sitt företräde tacka denna dess högsta egenskap, att kunna meddela hvarje inre rörelse utan medhjelp af de så mångfaldiga och dock så inskränkta förståndsformerna, hvilka i alla fall endast kunna åstadkomma detta genom att bestyrka och beskrifva våra affekter. Den fulla intensiteten hos de senare kunna de ej omedelbart eller blott tillnärmelsevis uttrycka, emedan de äro tvungna att göra det i bilder och liknelser. Musiken deremot ger på samma gång styrka och uttryck åt känslan; den är andens förkroppsligade, fattliga väsen . . . känslan sjelf lefver och lyser i musiken utan förklädning, utan förmedlande åtgärder eller tanker . . .»

Här kunde jag afbryta, skriva under namnet på författaren till dessa visa och sanna ord samt öfverlåta resten åt läsaren. Jag skulle då ha utträtt ungefär hvad jag vill göra, nämligen att lemna ett bidrag till utjemmandet af striderna mellan programmusikens och den absoluta musikens

förfäktare. Författaren till de der orden är just den mannen, hvilken man är van att anse som representanten för programmusikens mest extrema rigtning — Franz Liszt.* Om jag till dessa yttranden af den från sina anhängares sida lika förbundade som af sina fiender försmäddade mästaren fogar specialiserande tankar icke öfver den absoluta utan öfver den beskrivande musiken, så sker detta hufvudsakligen för att skarpere särskilja de i öfverskriften anförda begreppen, hvilka på många sätt konfunderas och i synnerhet beträffande det sist nämnda, hittills mindre beaktade, göra det mera allmänfattligt och införa det i den estetiska terminologien.

Af gammalt har koloriten spelat en rol i musiken lika väl som i måleriet. Till och med i fråga om den unisona oackompanjerade vokalmusiken i de allra äldsta tiderna kunde det ej blifva obemärkt, att samma sång klingar helt annorlunda föredragen af en mansröst än af en fruntimmersröst, af en bas eller tenorstämman, ja att de olika klangfärgerna hos det lägre eller högre registret i samma röst anvisar åt koloriten en betydande andel i sångföredragets verkan. I nyaste tider träder uppskattandet af klangfärgernas estetiska intryck i förgrunden på ett sådant sätt, att man är berättigad att tala om kolorismen såsom en utpreglad konstigtning i våra dagar. Att genom den dermed åstadkomna förfiningen af det musikaliska färgsinnet och förhöjda tekniska beherskningen af färgläggningen konsten gjort ett väsentligt framsteg, vunnit en verklig tillväxt kan väl endast den blinda fördomen förneka. Å andra sidan måste på det allvarligaste åtvarnas för faran hos kolorismen: allt för lätt kan för det lysande skalet kärnans obetydlighet förbises, allt för lätt bedrager den glänsande dräkten som höljer de slankiga, kraft- och saftlösa formerna. En kommande ny klassicism, hvilken assimilerar och absorberar kolorismens förvärf, kan först uppenbara fulla värdet hos densamma. Dermed skall ingalunda förnekas, att nutiden frambringa konstbilder af anseelig estetisk verkan. Men denna verkan beror, hvilket man vid närmare betraktande ej kan förneka, i många hänseenden på det ensidiga tillgodogörandet och mästerliga beherskandet af ett enda framställningsmedel, just koloritens. Detta ensidiga mästerskap kan man dock utan tvifvel betrakta som ett slags virtuositet; vid kolorismen i måleriet är man derom längesedan på det klara — i musiken tyckes man hittills ännu icke hafva rätt uppmärksammat detta.

* Berlioz und seine Harold-Symphonie. Häft. 35 och 36 af »Samlung musikalischer Vorträge» (Breitk. och Hartel 1881). Aftryck ur 4:e bandet »Gesammelte Schriften von Franz Liszt» (utg. af L. Ramann).

För att med ett exempel illustrera den musikaliska kolorismens begrepp må Brahms' »Rhapsodie» (Fragment ur Goethes »Harzreise im Winter») framhållas, som är skriven för alt-solo, manskör och orkester och för hvar och en, som hört och förstått densamma, kan betraktas såsom ett den menskliga känslans nattstycke.

(Forts.)

Musikbref från London.

Newcastle on Tyne d. 4 januari 1896.

Ehuru den veritabla musiksäsongen ej börjar ännu på några månader, så ha likväl en mängd utländska piano-virtuoser konserterat både i London och de större provinsstäderna under höstmånaderna; deribland må nämnas tyske pianisterna Rosenthal, Reisenauer, Stradal, franske pianisten Raoul Pugno, italienske pianisten Galiero, ryske pianisten Siloti och fruarna Teresa Carreno, Bertha Goldschmidt, Kisch—Schorr, Roger—Miclos, Burmeister—Petersen och båda systrarna Sutro. De senare utmärka sig för ett ypperligt samspel af pianokompositioner för två pianon. Ibland sådana deras stycken, som mest slagit an, äro: Mozarts D-moll-sonat och E. Rudorffs variationer för två pianon. Ibland dessa virtouoser intager Rosenthal det första rummet, ty på samma gång som han besitter den mest öfverdådiga tekniska färdighet, har han ett perlande och graciöst anslag, och nedlåter sig aldrig att kokettera med åhörarne, då han sittar vid pianot.

Följande utländska violinister ha också låtit höra sig under samma tid, nämligen Sarasate, Sauret, Scaliero, Johannes Wolff, senor Arbros, Hans Wessely, Richard Gompertz, fröken Gabriele Wietrowetz (Joachims favorit-elev) och miss Irma Sethe, en 20-årig fiolspelerska från Belgien, som genom sin stora, tekniska färdighet och systerba ton gjorde stor lycka vid sin första debut i St. James Hall. Fröken Irma Sethe har studerat under Wilhelmj och Ysaye.

I dag uppträder lady Hallé å Popular Concert i London för första gången efter sin mans död, då hon spelar första violin i Schuberts stråkkvintett i C dur och i Tschaiowskiskis pianotrio. Herr Reisenauer spelar pianostämman. Ryske violinisten Brodsky har blifvit utnämnd till direktör för musikkonservatorium i Manchester efter sir Charles Hallé, ett val, som icke på något vis vunnit anklag i den engelska musikverlden, hvilken helst sett att en engelsman fått platsen i stället för en utlänning.

Sir Charles Hallés stora orkester i Manchester är tills vidare utan någon

orkesterdirigent. Herr Hans Richter i Wien har blifvit erbjuden platsen, men har afböjt anbudet.

Fröken Agnes Janson sjöng i St Andrew Hall i Glasgow nyårsdagen Griegs »Höststormar» och Habenera ur »Carmen». Den senare sången slog så väl an på publiken, att den bisserades.

Den celebre violinisten Émile Sauret har i dessa dagar afrest till Amerika, der han ämnar konserter under tre månader, hvarunder den svenske violinisten F. Frederiksen vikarierar såsom lärare åt Saurets privata elever. Ryktet förmåler, att Sauret har tagit afsked från sin befattning som förste lärare i violinspelning vid The Royal Academy of Music i London, och om det är sant, så blir han mycket saknad af eleverna derstädes. Emellertid tycks det gå framåt för herr Frederiksen, och här om dagen läste jag ett bref från hr Émile Sauret till en af mina intima vänner, deri han på det varmaste förordar herr Frederiksen som violinlärare.

Skandinavisk musik, och icke minst den svenska, tycks allt mera bli *en vogue* i England och skulle bli det ändå mera, i fall våra svenska artister, då de uppträda på konserter här, ville, mera än de göra, utföra svenska kompositioner. Flera framstående musikrecensenter ha påpekat denna uraktlåtenhet och uttryckt sin önskan att få höra svensk musik i stället för de vanliga pianostycken och sånger, som utföras mer eller mindre bra af våra inhemska och utländska artister.

I dag har jag emottagit ett bref från en engelsk bassångare i London, som, ehuru obekant, skriver och ber mig sända honom några sånger af svenska kompositörer, som han önskar sjunga på konserter, en begäran som jag med nöje villfar. För ett par veckor sedan spelades ett par af Emil Sjögrens pianostycken i London af den skickliga engelska pianisten miss Dora Bright. I förra månaden spelades Wilhelm Heintzes ståtliga Festhymn för orgel i Newcastle on Tyne af den framstående orgelvirtuosen mr James Preston, som också har spelat Elfrida Andrées orgelsymfoni, och jag är fullkomligt öfvertygad, att om svenska musici sände mr Preston sina förnämsta orgelkompositioner, han skulle med nöje spela dem på sina »Organ Recitals». Mr James Prestons adress är: 7 Abbey Terrace, Gateshead-on-Tyne, England.

För ett par veckor sedan hade jag tillfälle att höra Johan Svendsens genialiska stråkkottett i A dur, spelad af medlemmarne af »Musical Guild» i London, en musikförening, stiftad af f. d. elever af »The Royal Academy of Music» och »The Royal College of Music». Oktetten spelades med sådan schwung och känsla, att det var skada att kompositören ej var närvarande och

fick höra huru väl hans musik gjordes af de unga artisterna.

Man har underrättat mig, att den rike och talangfulle musikalskaren, kapten Baumont i London, har en gång erbjudit herr Emil Sjögren ett honorarium och löfte att få kompositionen spelad i London, om han endast ville komponera ett större orkesterverk. Huruvida herr Sjögren vill åtaga sig detta anbud eller ej, vet jag icke, endast att kapten Baumont har gjort det.

Andra årgången af »London Violin Times», en musiktidning som har till mål att från hela den musikaliska världen samla meddelanden om violinister, stråkmusik och orkesterkonserter, har nyligen utkommit och är tillägnad konung Oscar af Sverige och Norge, med hans majestäts nådiga tillåtelse.

»The Violin Times» är redigerad af den framstående violinisten och skriftställaren i London, mr Ernest Polonacki, hvilken, liksom redaktören af »Musical News», hyser stort intresse för nordens musikförhållanden, och deras spalter stå alltid öppna för de uppsatser, som lemnas af deras musikkorrespondent, fröken Hildegard Werner.

Mr August Manns, den ryktbare dirigenten af konserterna i Crystal Palace, kommer, på fröken Hildegard Werners begäran, att den 4 april spela herr Johan Halvorsens pittoreska orkesterverk »Entrée triomphale des Boyards». På en följande konsert spelas också Christian Sindings D-moll-symfoni.

Ett så kalladt kejsarligt operahus, som skall rymma 2,800 personer, kommer med det snaraste att uppföras i London af ett aktiebolag med ett kapital af 45 millioner kronor. Earlen af Kilmoray är verkställande direktör och prinsen af Wales en af aktieegarne. Den gamle teaterimpresarion, öfverste Mapleson, är utnämnd till teaterchef. Det är meningen att operor skola gifvas der både under sommar- och vintersäsongen; men om ett sådant företag skall bära sig är tvifvel underkastadt, ty Londonpubliken har hitintills föredragit burlesker och varietéprestationer framför operor. Den enda tid om året det har burit sig att hålla ett operahus öppet, är under den korta sommarsäsongen, då den förnämna och rika världen nyttjar det som plats för ett rendez-vous, dit man samlas för att ses och konversera men ej för att höra på musiken eller sången.

H. W.—r.

Det är med musiken som med schackspelet. Drottningen (melodien) har största makten, men utslaget gifver konungen (harmonien).

Rob. Schumann.

Musikpressen.

På Abr. Lundquists förlag har utkommit:

För violin och piano:

Valentin, Karl: *Adagio*, op. 17, tillegn. Henri Marteau. Pris kr. 1,50.

Af Aug. Collin, Lund, utgifna i distribution:

För piano, två händer:

Lindgren, N.: *Svea Jubel*, Marsch i anledning af H. M. Oscar II:s höga födelsedag d. 21 jan. 1895, H. M. konung Oscar II i djupaste underdånighet tillagnad. Pris 75 öre. — *Bland Neckens rosor*, vals, tillegn. possessionaten G. Ekeman. Kr. 1,25. — *Julefröjd*, vals, tillegn. damerna inom Cimbrishamns sångkör. 65 öre. — *På lyckans hjul*, polka, tillegn. Cimbrishamns soirésällskap. 75 öre.

Valentins »Adagio», som nyss kommit oss till handa, är prydt med ett fint porträtt af Henri Marteau, den utmärkte och omtyckte violinvirtuosen, åt hvilken det är tillagnadt. Stycket, i F moll, är af patetisk karaktär med form af en fantasi eller prelud. — Af N. Lindgrens kompositioner är den förnämligaste marschen, med kung Oscars, af lager och eklöf omgifna bild på titelbladet. Trion innehåller kungssången »Ur svenska hjertans djup...»

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. operan. Jan. 1, 13. Wagner: *Valkyrian* (Frigga, Brünnhilde, Sieglinde: fruor Linden, Almati-Rundberg, Östberg; valkyriorna Gerhilde, Ortlinde, Valtraute, Schwertleite, Helmvice, Siegrune, Grimmerde, Rossweise: frökn. Karlsohn, Lindegrén, Frödin, Olsen, Sparman, Kragballe, fruor Linné, Lindström; Wotan, Siegmund, Hunding: hrr Söderman, Bratbost, Södergren). — 2, 4, 9. Verdi: *Otello* (2½ 25:e gången). — 3, 5. Nikolai: *Muntra fruarna i Windsor* (fru Ström, fru Page, Anna: fruor Östberg, Almati-Rundberg, frökn. Karlsohn; Falstaff, Ström, Page, Fenton, Cajus, Spinker: hrr Brag, Johanson, Södergren, Strandberg, Grafström, Henrikson). — 5, kl. 1,30: *Vermälningarna*. — 6, kl. 1,30: *Humperdinck: Hans och Greta*; *Skuggbalett*. Kl. 7,30: Gounod: *Romeo och Julia* (Julia, Stefano, Gertrud: frökn. Petrini, Karlsohn, fru Strandberg; Romeo, Capulet, Lorenzo, Tybalt, Paris, Mercutio, Benvolio: hrr Ödmann, Lundqvist, Södergren, Rundberg, Malmström, Söderman, Henrikson). — 8. Donizetti: *Leonora*. — 10. *Vermälningarna*. — 11. Cherubini: *Vattendragaren* (Constance, Marcellina, Elina: fru Östberg, frökn. Karlson, Sparman; Armand, Mikeli, Daniel, Antonio, Semos: hrr Strandberg, Lundqvist, Nygren, Lundmark, Grafström; officerare: hrr Södergren, Johanson; soldater: hrr Malmström, Lejdström, Dorff); *balett: Orientaliska bilder*. — 12, kl. 1,30: *Humperdinck: Hans och Greta*; *Skuggbalett*. Kl. 7,30: v. Flotow: *Martha*.

Dramatiska teatern. Jan. 1, 6, 12. *Regina von Emmeritz*, skådespel i fem akter af Z. Topelius, musik af Aug. Söderman.

Södra teatern. Jan. 1—5. *Lilla perlan*.

Vasateatern. Jan. 1—15. *Ljungby horn*.

Vetenskapsakademien. Jan. 14. *Tredje kammarmusiksearén* af hrr Aulin, Sandqvist, Bergström, Carlson och Stenhammar. 1) Mozart: Stråkvartett nr 14, Ess dur; 2) César Franck: Sonat för violin och piano, A dur; 3) Tschajkowsky: Souvenir de Florence, stråkvartett, op. 70, D moll. Biträdande: hrr Em. Sundqvist (2:a altv.) och Erik Borgstedt (2:a violonc.).

Kungl. operan har under första veckorna af nya året ej haft någon nyhet att bjuda på. Verdis »Otello», som nu öfverskridit 25-talet representationer, har gjort lycka med sin nya rolbesättning. Hr Morello har som Otello en rol, lämpande sig väl för hans förmåga, särdeles i den dramatiska framställningen, som är mycket förtjenstfull. Fröken Ek är en behaglig Desdemona, och rösten klingar vacker, om också höjntonerna stundom äro mindre kraftiga och säkra. »Vide»-visan och den tragiska scenen i sista aktens början utfördes af henne särdeles vackert och gripande. Hr Södermans Jago är en mycket god dramatisk produktion och sångpartiet utfördes vårdadt med mera sällan störande kraftyttringar, särskildt återgafs »credot» förträffligt. »Vermälningarna», den gamla välkända folkkomedien, har äfven under den sistförflutna julhelgen fröjdat sin publik, derjemte har »Vattendragaren» gifvits som billighetsföreställning och en lämplig barnföreställning erbjudits i sagspelet »Hans och Greta». — På Vasateatern har »Ljungby horn» varit en magnet. Pjesen återgifves också mycket bra och dekorationer samt sceneri äro verkligen praktfulla, hvarjemte den vackra musiken af Gade- och Hartmannmelodier höjer värdet hos pjesen. Den vackra balladen af Frieberg »Ljungby horn» sjunges före pjesens början bakom ridån af hr Svensson på ett anslående sätt och skulle göra är bättre verkan om orkestern ackompanjerade mindre starkt. Ett fel i regien kan anmärkas, i det enligt pjesens namn ett dryckeshorn men ej en jettebägare borde sättas i handen på hjelten i pjesen.

Tredje kammarmusiksearén gafs inför talrika åhörare, bland hvilka märktes enkehertiginnan af Dalarne i hoflogen och prins Eugen å första bänkraden. Den melodiska, spirituella Mozartkvartetten, som inledde searén, framkallade, förträffligt återgifven som den blef, ett bifall så varmt, att det omisskänligt visade sig hur högt en sådan klassiskt skön och formfulländad musik värderas. César Franck var med sin violinsonat en ny bekantskap. Tonsättaren (född 1822, död 1890) var från 1872 orgelprofessor vid Paris-konservatoriet. Sonaten väcker redan i första takterna intresse, men första satsen är med sina jäktande tonlöpnigar och dissonanser mera originel än vacker, den recitativiska mellansatsen tillfredsställer mer, och i sista satsen njuter man af en verkligt skön och

fängslande musik. Rikt bifall framkallade Tschajkowskys melodiska sextett, rytmiskt pikant och intressant genom de särskilda instrumentens samarbete, rikt på originella och verkningsfulla klangeffekter, hvaribland pizzicatot spelar en framstående rol. Utrymme saknas att i detalj redogöra för kompositionen. De medverkande artisterna helsades af åhörarna med ovanligt varma bifallsyttringar vid searéns slut och inropades upprepade gånger.

Från in- och utlandet.

Kgl. operan. Första representationen af Massenets »Manon» är bestämd till d. 18 d:s. För operans textinnehåll och rolbesättning redogjordes i näst föregående nummer. Under öfning äro »Iphigenie», »Tannhäuser», »Hugenotterna», »Kärleksdrycken», »Barberaren i Sevilla», »Figaros bröllop», Halléns »Hexfällan» och Siegfried Salomans nya opera »I Bretagne».

Prof. Ivar Hallström lär, enligt Skånska Aftonbladet, komma att deltaga i den förut omnämnda täflingen för en opera vid invigningen af det nya operahuset med ett stort operaverk, kalladt »Liten Karin», med text af Frans Hedberg. Operan, som nyligen avslutats, behandlar det tacksamma, romantiska ämnet i vår historia om Karin Månsdotter och Erik XIV, och prof. Hallström har på komponerandet af den fosterländska musiken nedlagt stor omsorg.

Sven Scholander, som d. 13 d:s i Köpenhamn sjöng hos prins Valdemar och prinsessan Marie, inbjuden med anledning af prinsessans födelsedagsfest, ger d. 20 d:s en »musik- och Bellmansafton» i Vetenskapsakademiens hörsal.

Fru Eva Nansen ger den 31 d:s i Musikaliska akademiens stora sal konsert med biträde af konsertmästare Tor Aulin och fröken Alfhild Larson. Fru Nansens sångprogram upptager då: Kjerulf: Mit hjerte og min lyre, Sönnen, »Vidste du vej», Förställningen, Thomas: A summernight, Holländer: Unter'm Machandelbaum, Schubert: Der Tod und das Mädchen, Bizet: Pastorale, Sinding: »Der skreg en fugl», Sjögren: »Ro, ro, ögonsten», Winge: Pigetanker, Neupert: »Syng mig hjem», fru Backer-Gröndahl: Til mit hjertes dronning, Nordraak: »Wenn sich zwei Herzen scheiden», Grieg: Et haab.

Fröken Valborg Aulin, den begåfvade tonsättarinnan, förbereder en snart stundande konsert i Musikaliska akademiens orgelsal med biträde af fru Dina

Edling, Aulinska kvartetten, en amatör samt medlemmar af Musikföreningen, anförda af direktör Håkansson. Vi återkomma till ett närmare omnämnande af denna intressanta konsert, vid hvilken endast kompositioner af konsertgifverskan skola utföras.

Tor Aulin och Vilhelm Stenhammar skola, enligt uppgift i Allg. Musik-Ztg, nästkommande februari i Hamburg, Berlin och Dresden gifva en serie konserter, vid hvilka de båda svenska konstnärerna uteslutande ha för afsigt att göra sitt hemlands mest betydande tonsättare bekanta i utlandet.

V. Stenhammars stråkkvartett har gifvits å en kammarmusiksoaré i Berlin förra månaden af den utmärkta Halir-kvartetten, och blifvit mycket fördelaktigt bedömd i Allg. M. Z. Efter omnämnandet af hr Stenhammars lyckade debut derstädes med sin piano-konsert yttrar recensenten om hans kvartett: »Ett nytt, fullgiltigt bevis på Stenhammars ej vanliga talang och hans djupa konstnärliga allvar är detta hans opus 2, som från början till slut fångslar genom sin vackra faktur och sitt betydande andliga innehåll... Lifliga och friska äro de båda yttersatserna; den sista innehåller särskildt i rytmiskt hänseende åtskilligt intressant. Den mest lyckade och värdefulla delen är dock den långsamma satsen (Mesto), som i sin nobless och känslofullhet erinrar om de bästa Beethovenska bilder.» Kvartetten är utkommen hos Jul. Hainauer i Breslau. (Partition: 6 Mk, Parties séparées: 10 M.)

Fröken Hildegard Werner uppträdde mot slutet af förra året med sin »Mignon»- (stråk)orkester å en stor konsert i Royal assembly hall i South Shields, en sjöstad 15 eng. mil från Newcastle on Tyne. Äfven i sistnämnda stad har denna orkester af unga, societeten tillhörande damer, nyligen låtit höra sig å en offentlig föreställning under fröken Werners ledning. Båda gångerna konserterades för välgörande ändamål.

† **Ludvig Brohman**, den bekante ballettmästaren och direktören för åtskilliga svenska damsextetter, afled nyårsdagen i Hamburg, 48 år gammal, i lunginflammation. I april 1895 företog han från Göteborg sin sista turné. Sextetten utgöres f. n. af damerna Ida Axéll, Ellen Andrée, Hilma Erikson, Hedvig Hult, Josefina Bengtsson och Anna Eriksson och har hittills besökt Danmark, Tyskland, Holland och Belgien samt uppträder f. n. i etablissementet Flora i Altona. Brohman var född i Stockholm den 15 april 1848 och började sin skiftande, alltid aktningvärda artistbana vid Selinderska sällskapet.

Fru Anna Norrie har, enligt Politiken, blifvit engagerad för ett kortare gästspel å Carl Schultze-teatern i Hamburg under tiden den 12—15 januari. Derefter skall hon, enligt Sk. A., tillträda engagement i Mainz, Bern, St Gallen, Würzburg, Augsburg m. fl. ställen. Fru Norrie, hvilken liksom under sina föregående gästspel i Tyskland skall uppträda som »Sköna Helena», »Boccaccio» och »Storhertiginnan af Gerolstein», väntas ej tillbaka från sin turné förr än i april.

Hr Henning R. Weijdlings, den bekante danskomponisten, som under ett par säsonger varit en mycket anlitad och omtyckt spelare af dansmusik härstädes, står äfven i år till tjänst dermed, såsom en annons i detta nummer visar.

Skandinavisk konsert i Paris gafs — skriver Aftonbladets korrespondent i Paris — den 23 nov. i Kristliga församlingens för unge män präktiga konsertlokal vid rue de Trévise. Svensk-norska och danska legationernas medlemmar voro inbjudna. För öfrigt utgjordes publiken af omkring 400 skandinaver och fransmän.

De flesta uppträdande voro nordbor, och på programmet stodo bland andra namnen E. Sjögren, Pacius, Svendsen, Grieg och Bellman. Sångern utfördes af fröken Virginia Bergendahl, som med stor smak sjöng en aria ur »Perlfiskarne» af Bizet och en sång af Grieg, samt af fröken Alice Schaetzle (fransyska), som fint och dramatiskt framförde juvelarian ur »Faust»; i fröken Estelle Haij gjorde publiken bekantskap med en ung violinist, som med känsla i uppfattningen och långt drifven teknisk färdighet tolkade så själfulla saker som Sjögrens E moll-sonat, en romans af Svendsen och Nerudas tjugande »Berceuse slave», hvilken sistnämnda bisserades; en ung dansk pianist, fröken Marie Andersen, bidrog med tre elegant gifna nummer, scherzo i B moll af Chopin, romans utan ord af Saint-Saëns och en konsertvals af Wieniawski. Hvad som icke minst slog an voro några svenska kvartett-sånger, sjungna af en dubbelkvartett. Konserten var arrangerad af ingenjör C. W. Schmidt.

Svensk musik i New-York. Från nämnda stad meddelas till St. Dagbl.:

Den första konserten under säsongen gafs den 20 oktober af svenska Glee-klubben. Den var besökt af 700 personer, den största och mest entusiastiska samling åhörare, som klubben haft på några år. Klubbens 26 sångare, anförda af hr Arvid Åkerlind, hade inöfvat flera nya sånger, och alla utfördes på ett briljant sätt. Programmet upptog Södermans »Natten», Wennerbergs »Säg oss ditt namn!», soldatkören ur »Faust» m. m. Glee-

klubben häfdade ännu mer än förr sitt rykte att vara den bästa svenska sångförening i Förenta staterna.

Medverkande var fröken Lila Juel från Stockholm, elev af madame Artôt. Hon gjorde nu sin debut för New-Yorks publik, efter att ha gjort flera framgångsrika turnéer i Amerika, och blef genast dess förklarade favorit. Hon eger en klangfull, intagande sopran, som särskildt i de svenska och norska folkvisorna åstadkom en elektriserande verkan.

Från våra grannländer.

Kristiania. Jan. 1—14. Kristiania teater har af musikpjäser under denna månad hittills endast gifvit »Flagermusen» och »Til Sæters». På Eldorado har Fröbergsska sällskapet fortsatt att gifva »Barberaren i Sevilla» med frök. Basilier som gäst, och dessutom »Vermländingarne», »Röverne», »Donna Juanita» med fru Elis. Hjortberg som kadetten René du Faure, fru Alma Bjarne-Lund som Donna Olympia. I »Konung för en dag» har i Nemeas rol en fru Mo-Jensen debuterat.

Helsingfors. Jan. 1—13. Svenska teaterns musikpjäser i början af året ha utgjorts af pantomimen »Den för-lorade sonen» och »Den ondes beseg-rare». På finska teatern har gifvits »Regina von Emmeritz». Filharmoniska sällskapet har gifvit populära konserter och en extra folkkonsert i Brandkårshuset med biträde af den ryske violinvirtuosen Charles Gregorowitsch; vid dess konsert d. 7 jan. medverkade också hr Oscar Nedbal, tillhörande böhmiska stråkkvartetten, som för öfrigt utgöres af hr Carl Hoffman, Jos. Suk och Hans Wihan. Vid dennas soaréer d. 4 och 6 jan. ha spelats stråkkvartetter af Schubert: D moll (posth.), Karl Bendl: F dur, op. 110, Haydn: »Lerchen»-qv., D dur, op. 64, n:o 5, Dvorák: D moll, op. 34, Beethoven: F dur, op. 18 samt kvartettsatser af Tschaiakowsky m. fl. D. 13 jan. gaf hr Karl Sjöblom en »Andelig symfonikonsert» i Nikolai-kyrkan, biträdd af Filharmoniska orkestern och sångerskan, frök. Maria Kettler.

Björneborg. På teatern här har med stort bifall gifvits scener ur operorna »Hamlet», »Faust» och »Trubaduren», utförda af hr Otto Vallenius och doktorinnan Hellberg-Liljebblad samt en amatörkör. Orkestern anfördes af hr Fritsch.

Köpenhamn. Jan. 1—14. Kgl. teatern har under denna tid annonserat till uppförande: »Ungdom og galskab», »Det var en gang...» och »Lakmé», hvori en ny rolbesättning med frök. Ida Möller som Lakmé, i st. f. fröken

Noack, och hr Simonsen som Nilakantha visat sig mera fördelaktig än den första. — Musikföreningen utförde å sin konsert d. 7 d:s under prof. Fr. Nerudas ledning Edgar Tinels i Tyskland mycket gifna »Fransiscus», oratorium för soli, kör och orkester. Hr Bielefeldt sjöng det stora titelpartiet; öfriga solopartier äro mindre betydande. Den 8 gaf Neruda-kvartetten sin 2:a kammarmusiksoaré.* Vid en d. 11 jan. gifven »Folkkonsert af 1886» biträdde en 22-årig engelsk violinvirtuos, Henri Such, elev af Joachim och Wilhelmj; den unge konstnären såges redan ega en stor och aktuingsvärd repertoar och spelade vid detta tillfälle Paganinis violinkonsert D dur samt Tema med variationer för violin och orkester. Programmet upptog äfven uvertyrerna till »Oberon» och Rezinceks »Donna Diana», en opera, som vinner terräng mer och mer, samt Schumanns D-moll-symfoni. Konserter ha också gifvits af hr Fini Henriques och en sångerska, frk. Camilla Bertram, sånglärarinna vid konservatoriet i Sondershausen.

Paris. På Opéra comique gafs den 23 dec. för första gången 4-akts-operan »La Jacquerie» — ofullständigt efterlemnad af Lalo, fullbordad af Arthur Coquard. Lalo har endast skrivit färdig första akten, de tre andra har Coquard fullständigt komponerat och dessa sägas öfverträffa den första i värde. Operan hade god framgång.

Rom. Wagners »Valkyrian» har gifvits här å Teatro Argentina den 26 dec. för första gången men ej slagit an. Utförandet var också mindre godt. Ada Adini som Brünnhilde var förträfflig, de öfriga förstörde sina partier med förskräckligt tremolando. Dirigenten Masqueroni inlade stor förtjänst i ledning af den 80 man starka orkestern.

Leipzig. »Die Marketenderin» (»La Vivandière»), Godards efterlemnade opera i tre akter med text af Henri Cain, uppfördes här första gången den 6 jan. Publiken visade sig mindre välvilligt stämd mot operan, så att det lama bifallet till och med stördes af hyssningar. Anmälaren i »Signale» tillskrifver libretton detta och finner musiken talangfull, melodisk och anslående. Han yttrar bland annat följande: »Vi anse för en lycka att Godard till stor del är oberörd af det förderf, som Rich. Wagner med sina teorier anstiftat äfven i Frankrike och sålunda ej åstadkommit en opera, som står på hufvudet — d. v. s. med tyngdpunkten i orkestern och bara deklamerande på scenen.»

Dödsfall.

Jensen, Gustav, professor, violinst och komponist, född den 25 dec. 1843 i Königsberg, död den 26 sisl. nov. i Köln, der han sedan 1872 varit lärare i kontrapunkt vid konservatoriet.

* Det dumma, troligen af sparsamhet föranledda, bruket att icke i danska tidningar annonsera konsertprogram, gör att man ofta har svårt att leta sig till hvad som utföres på Köpenhamns konserter.

I violinspel var Gust. Jensen (broder till den som tonsättare mera framstående Adolf Jensen) elev af Laub och Joachim, i teori af Dehn. J. har skrivit kammarmusikverk (Suite op. 3 och Sonat op. 7 för piano och violin, Piano-trio op. 4, Stråkkvartett op. 11), orkesterverk, pianostycken, körsaker, sånger m. m.

Vanderstraeten (Van der Straeten), Edmond, belgisk musikskriftställare, född den 3 dec. 1826 i Audenard, afled derstädes i slutet af nov. Efter filosofiska studier i Gent slog han sig ned 1857 i Bruxelles, der han sedan fick plats vid kgl. biblioteket. Bland hans många arbeten må nämnas »La musique aux Pays-Bas» (1867—85 utk. i 7 band, i sin nästan aphoristiska stil innehållande flere värdefulla historiska upplysningar), »Le noordsche Balck du musée communal d'Ypres» (1868), »Les musiciens Belges en Italie» (1875), »Théâtre villageois en Flandre», »Lohengrin, instrumentation et philosophie» (1879), Voltaire musicien (1878), några skrifter om musiken och klockspelen (carillons) i Audenard etc. Som komponist är V. känd genom större och mindre vokalsaker.

Prenumerations-Anmälan.

Svensk Musiktidning fortsättes detta år med sin 16:de årgång i förhoppning om ökad intresse hos våra musikvänner för fortvaron af detta vårt lands enda musiklitterära fackorgan, hvilket såsom sådant borde till musikbildningens fromma, ej minst för ungdomens musikaliska uppfostran, finnas i hvarje bildadt och musikaliskt hem. **Svensk Musiktidning** har äfven gjort till sin uppgift att vara ett nordiskt musikblad med redogörelse för musiktilldragelserna i Norge, Finland och Danmark. Vår nära förbindelse med de andra skandinaviska länderna och Finland ger oss anledning att tro, det hvar och ett af dessa skola med särskildt intresse följa musiktilldragelserna i vårt land och i de öfriga.

Vi skola alltjemt söka att göra tidningen underhållande för den musikaliska allmänheten genom omväxlande innehåll af instruktiva, bildande och läsvärda artiklar, och i det vi frambära vårt tack till dem, som hittills gynnat tidningen med prenumeration, hoppas vi på deras fortfarande intresse för densamma och att de äfven skola gifva den en rekommendation, så mycket mer behöflig, som tidningen hittills endast med kännbar ekonomisk uppoffring af utgifvaren kunnat upprätthållas.

Svensk Musiktidning kommer detta år att utgifvas efter hufvudsakligen samma plan som förut, innehållande populär

läsning i musikaliska ämnen, porträtter och biografier öfver in- och utländska tonkonstnärer, redogörelse för musikpressen, följetonger, samlade notiser om hvad som tilldrager sig i musikverlden och dem en sådan facktidning längre bevarar, än de dagliga tidningarna med deras efemeriska natur kunna göra. Särskildt skola i utlandet rekommenderade musikalier och musiklitteratur påpekas, som kunna vara af intresse att lära känna för våra musikidkare.

Tidningen åtföljes äfven, som förut, af **Musikbilaga**, ett **Musikalbum** med piano- och sångstycken, innehållande god och lätt utförbar musik och af samma stora oktavformat, som senaste årens (omkring 10 sidor), och ökas bilagan i förhållande till ökad prenumeration. För musikbilagan ha utlofvats bidrag af företrädesvis inhemska ansedda tonsättare.

Svensk Musiktidning utgifves 1896, såsom förut, två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af 5 kronor pr år. **Musikbilagan** tillfaller endast **helårs-prenumeranter**. Mindre än hel årgång beräknas efter lösnnummer (25 öre).

På tidningen prenumereras här å **Expeditionen, Kammakargatan 50**, nedra botten, i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å **posten**, då tidningen **fortast** kommer prenumeranten till handa.

Vördsamt anhålles att **prenumeration** må ske så snart som möjligt; vid direkt prenumeration hos **Svensk Musiktidnings Expedition, Stockholm** (Kammakargatan 50), sändes tidningen till prenumeranten kostnadsfritt **genast** den utkommit.

För att spara våra förra prenumeranter besvär vid prenumerationsförnyelse, sända vi dem nu, såsom förut, årgångens första nummer, med anhållan att de som icke vidare önska erhålla tidningen ville tillkännagifva detta åt budet eller å tidningsexpeditionen **före** andra numrels utsändande. **Senast** när budet kommer med andra numret torde det första återlemnas af dem, som ej prenumerera för detta år; af dem som ämna fortsätta torde då **till budet prenumerationsavgiften** mot kvitto **erläggas**. Dem, som behålla första numret utan att afsäga sig tidningen, anse vi oss alltså få räkna till årets prenumeranter å tidningen.

Vänner af musik och musikaliskt vetande! Fortfarande uppmana vi eder att gynna vår musiktidning — och, vi våga säga, äfven vår musikbildning — med att prenumerera på densamma.

Vördsamast
REDAKTIONEN.

Oscar Lejdström,
Sånglärare.
Mäster-Samuelsgatan 35.

Till utförande på piano af
DANS-MUSIK

rekommenderar sig undertecknad, som deri eger mångårig vana och erkänd skicklighet. Beställningar mottagas här hos hrr musikhandlare eller i min bostad, **Drottninggatan 73 B, 1 tr.** upp. Allm. Telefon 49 67.

Henning R. Wejdling.

Kurs i **plastik** samt undervisning i **sång** efter den italienska sångmetoden i förening med **instuderande af roller**, med särskildt afseende fäst vid frasering och diktation, meddelas af

Signe Hebbe

Sturegatan 24, Stockholm.

Pianon och Pianinon

afprovvas och uppköpas af kompetent person, som alltid till köparens belåtenhet utfört sådana uppdrag. Närmare underrättelse å denna tidnings expedition, Kammakaregatan 50.

Stockholms Musik-institut

Brahegatan 7 B, öfver gården 1 tr. upp.

Vårterminen börjar den 7 Januari och slutar den 7 Juni.

Undervisning meddelas uti *Pianospelning* och *Harmonilära*. Anmälningstid hvarje dag kl. $\frac{1}{2}$ 1— $\frac{1}{2}$ 2. Efter den 7 Januari Måndagar och Torsdagar kl. $\frac{1}{2}$ 1— $\frac{1}{2}$ 2.

För närmare redogörelser tillhandahålles prospekt

Sigrid Carlheim-Gyllensköld.

Richard Anderssons Musikskola

öppnas åter Tisdagen den 7 Januari 1896.

Undervisningsämnen: **Piano, Ensemblespel, Harmonilära och Kontrapunkt.**

Anmälningstid: Fredagen den 3 och Lördagen den 4 Januari kl. 12—2 och 5—6 e. m.

Ordinarie mottagningsdagar: Onsdagar och Lördagar $\frac{1}{2}$ 2— $\frac{1}{2}$ 3 e. m.

Plan för undervisning, honorar m. m. tillhandahålles.

Brunnsgatan n:r 28, 2 tr., Stockholm. (G. 23 923)

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å Expeditionen.

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Nitton
första
pris, in- och
utrikes.

Pianinos

Beqväma
af betalnings-
vilkor.

Talrika vitsord
från framstående musici
och konstnärer, bl. a. från
Alfred Reisenauer, Professor
Franz Neruda, Alfred Grünfeld,
Moritz Rosenthal, Madame Teresa
Carreno, Fru Margareta Stern, Fru
Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass samt
Kungl. Musikaliska Akademien och Göteborgs
mera framstående musici och musiklärarinnor.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å **2 kronor** hos P. Herzog, Malmiskilnadsgatan 54.

**Skandinaviska Orgelfabrikens
Kammarorglar,**

hvarå de nyaste
uppfinningar och
förbättringar till-
lämpas, äro af
våra förmästa
orgelkännare så-
väl i Stockholm
som i landsorten
enhälligt vitsor-
dade för att vara
de bästa i nord-
en tillverkade.
Prisbelönte i Kö-
penhamn 1888 (enda pris med medalj),
i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890
(första pris). Priskuranter sändas på be-
gäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god tek-
nisk och verkligt musikalisk utbildning,
meddelas af undertecknad till moderat
pris. Anmälan kan äfven ske skrift-
ligen.

Kammakaregatan 50, n. b.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och
2—3 e. m. **Frans J. Huss.**

Svensk Musiktidnings Musikalbom IX

innehåller:

Pianostycken: *Impromptu-Vals* af Vilh.
Stenhammar, *Aquarell* af Hugo Sed-
ström, *Albumblad* af Ole Olsen, *Medita-
tion* af Th. Kirchner; Sång med piano:
Slummersång af Gust. V. P:son Hägg,
ord af J. L. Runeberg.

Säljes å expeditionen Kammakaregatan 50,
i bok- och musikhandeln.

Pris 1 krona.

Musikalbom VIII

innehåller för piano: V. Svedbom: Album-
blad; Franz Neruda: Impromptu; Fr. Zie-
rau: Arabesk; Hugo Sedström: Novel-
lette; sång: Felix Lindberg: Vårvisa, ord
af Filip Tammelin.

Hrr Sångare!

Inöfning af sånger och sångpartier
jemte undervisning i god tonbildning
och deklamation, ledigt och smakfullt
föredrag, meddelas till moderat pris.
Närmare upplysning erhålles Kamma-
karegatan 50, n. b.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar
från in- och utländska utmärkta Fabriker
till de billigaste priser. För instrumen-
tens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af **Flyglar** från
Blüthner och **Pianinos** från G. Schwech-
tens berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

Flyglar, Tafflar och Pianinos
från J. G. Malmsjö.

Innehåll: Eva Nansen (med porträtt)
— Sagan om Hans och Greta (ur Ax. Ahl-
ströms afhandling Om folksagorna). — Pro-
grammusik, tonmåleri och musikalisk kolo-
rism, af dr Hugo Riemann (forts.). — Musik-
bref från London af H. W—r. — Musik-
pressen. — Från scenen och konsertsalen. —
Från in- och utlandet. — Dödsfall. — Pre-
numerationsanmälan. — Annonser.